

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 429/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. K., V., *zastúpenej advokátom JUDr. S. K., Advokátska kancelária, V.*, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského prokurátora v Prešove, ktorý 25. marca 2010 zbral späť odvolanie podané okresným prokurátorom vo Vranove nad Topľou proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou z 28. septembra 2009 sp. zn. 1 T 271/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2010 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského prokurátora v Prešove (ďalej len „krajský prokurátor“), ktorý 25. marca 2010 zoberal späť odvolanie podané okresným prokurátorom vo Vranove nad Topľou (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 271/06 z 28. septembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Späťvzatie odvolania okresného prokurátora krajským prokurátorom vzal na vedomie Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 72/09 z 25. marca 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplynulo, že rozsudkom okresného súdu boli obžalovaní P. F. a M. H. oslobodení spod obžaloby okresného prokurátora pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin ublíženia na zdraví, resp. návod na trestný čin ublíženia na zdraví. Sťažovateľka ako poškodená bola oslobodzujúcim rozsudkom okresného súdu s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie. Sťažovateľka odvolanie proti výroku o náhrade škody v zmysle § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nepodala. Odvolanie podal len okresný prokurátor (podľa sťažovateľky priamo na hlavnom pojednávaní okresného súdu), ktoré následne písomne doplnil. O odvolaní okresného prokurátora mal konať a rozhodnúť krajský súd na verejnom zasadnutí 25. marca 2010, ktorého sa sťažovateľka nezúčastnila, podľa vlastných slov „z osobných dôvodov“.

3. Na verejnom zasadnutí krajského súdu 25. marca 2010 odvolanie podané okresným prokurátorom, vzal späť krajský prokurátor postupom podľa § 312 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku, čo krajský súd vzal uznesením na vedomie v zmysle § 312 ods. 4 Trestného poriadku. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 1. júna 2010, odkedy podľa jej názoru začala plynúť lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

4. Sťažovateľka nevytýka žiadne pochybenie krajskému súdu, ktorý podľa Trestného poriadku musel postupovať spôsobom predpokladaným § 312 ods. 4. Pochybenie vidí

v postupe krajského prokurátora, ktorý „... bez náležitého dôvodu vzal späť odvolanie podané proti rozsudku okresného súdu... Ničím neodôvodneným rozhodnutím krajského prokurátora došlo k faktickému zastaveniu trestného stíhania proti obvineným, keďže po späťvzatí odvolania sa rozsudok okresného súdu stal právoplatným bez možnosti jeho preskúmania riadnym opravným prostriedkom. Sťažovateľka sa cíti poškodená takýmto zásahom krajského prokurátora, ktorý na svoj zásah nemal žiaden dôvod a jeho postup pri späťvzatí odvolania je pre sťažovateľku nepochopiteľný.“. Uvedený zásah krajského prokurátora sťažovateľka hodnotí ako arbitrárne rozhodnutie, ktorým bolo zasiahnuté do jej označených práv a ktorým „... stratila právo, aby bol skutok, ktorého sa voči nej dopustili obžalovaní riadne a v dvojinštančnom konaní prejednaný pred súdom“.

5. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel, rozhodol, že postupom krajského prokurátora, ktorý zobral späť odvolanie podané okresným prokurátorom proti rozsudku okresného súdu, boli porušené jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby „... zrušil uznesenie krajského súdu a zásah krajského prokurátora spočívajúci v späťvzatí odvolania okresného prokurátora proti rozsudku okresného súdu....., a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie s právnym názorom, že k späťvzatiu odvolania ..... došlo v rozpore s ústavou, a aby prikázal krajskému súdu obnoviť stav pred porušením“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd najskôr skúmal, či je podaná včas, pretože k tvrdenému zásahu krajského prokurátora došlo 25. marca 2010 a sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu až 29. júla 2010. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Z obsahu

sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa z osobných dôvodov nezúčastnila na verejnom zasadnutí krajského súdu 25. marca 2010, pričom zo žiadnej časti sťažnosti nevyplýva, že by o termíne verejného zasadnutia nebola upovedomená v zmysle § 292 Trestného poriadku. Vzhľadom na viazanosť obsahom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) preto ústavný súd nepochyboval o tom, že sťažovateľka bola o termíne verejného zasadnutia krajského súdu riadne vopred upovedomená.

9. Z uvedeného potom vyplýva, že sťažovateľka sa mohla o tvrdenom zásahu krajského prokurátora dozvedieť už 25. marca 2010, a to priamo na verejnom zasadnutí krajského súdu, o ktorom bola upovedomená, keďže iná skutočnosť nebola sťažovateľkou v sťažnosti tvrdená a ani preukázaná. Lehota na podanie sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pritom začína plynúť momentom, keď sa sťažovateľka o tvrdenom zásahu mohla dozvedieť (25. marca 2010), a nie až momentom, keď sa o tvrdenom zásahu skutočne dozvedela (1. júna 2010). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02), pričom ústavný súd rovnako vyslovil, že nedodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (IV. ÚS 28/02), a zároveň uviedol, že ide o takú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť ani nemožno odpustiť jej zmeškanie (I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iuris“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, vrátane zachovania lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že sťažnosť podaná na poštovú prepravu 29. júla 2010 bola podaná oneskorene, a preto ju ústavný súd uznesením odmietol.

10. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré je viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2010